ל) [לקמן כה:], כ) [זכחים קיד.וש"כן, ג) יבמות פג: לקמן יו.בכורות מב., ד) [לעיל י: וש"כן,

ב) וחולין נח. וש"כן,

הגהות הב״ח

צו א ב מיי׳ פ״ד מהל׳ תמורה

הקרבנות הלכה ח:

מוסף רש"י

בהוייתן הן קדושים. כלידמן

ממהלשות חרחים פידו כשנולדים

ונרבע מוקלה ונעבד ואתנן ומחיר

בתבורדה. כם נמצעים מחכם הקדש דלא קדשי, דאפילו בעל מום שקדם מומו להקדשו לא נחתא ליה

מוס לפדות (לקמן יו.). ולא מקדישין לעשות תמורה. שאס

מקדישין לעשווווננייי זו בים הם קדושין אין עושין תמורה, והיכי דמי שהן עלמן קדושין, הא

אין נתפסין בקדושה, כגון שהיו

ולדות קדשים, דקדשי אגב אמן (בכורות מב.), אי אתה מוצא

הכל ממירין פרק ראשון תמורה

שקדשו במעי אמן אין ממירין בהן 🌣 🗈 בולדי

קרשים במעי אמן הוא דלא פעבדין תמורה

הא אבראי עבדי והא תנן אין יו הוולדות

עושין תמורה הא מני רבי יהודה היא אי רבי

יהודה אברין מי קדשי הא לר' יהודה לית

ליה האומר 'רגלה של זו עולה כולה עולה

אמר ליה הכא 🏻 במאי עסקיגן בדבר העושה

אותה מרפה לימא כתנאי 6 השוחם את

החטאת ומצא בה בן ארבע חי סקתני חדא אינה נאכלת אלא לוכרי כהונה ואינה נאכלת

אלא לפנים מן הקלעים ואינה נאכלת אלא

ליום יו אחד ותניא אידך נאכלת לכל [כ] אדם

יונאכלין בכל מקום וֹנוֹ ואינן נאכלין בעזרה

מאי לאו תנאי היא דמר סבר קדושה חלה

על עוברין ומר סבר אין קדושה חלה על

עובריז לא הני תנאי בהא קא מיפלגי דמר סבר

סולדות קדשים בהוייתן הן קדושים ומר סבר

מולדי קדשים במעי אמן הן קדושים יואיבעית

אימא חד תנא הוא חדא מהלין מתנייתא

במקריש בהמה ואח"כ נתעבדה יו וחדא מנהון

שהקדישה מעוברת [ד] יסים תניא רבי אליעזר

אומר יכלאים יומרפה ויוצא דופן מוממום

ואנדרונינום לא קדושין ולא מקדישין ואמר

שמואל ילא קדושין בתמורה ולא מקדישין

ים[לעשות] תמורה ותניא א"ר ייז מאיר מאחר

שאָינן קדושין היאך מקדישין אי אתה מוצא

אלא במקדיש בהמה ואחר כך נמרפה

במקדיש ולד ויצא יוו[דרך] דופן אלמא קדיש

ולד אמרי בתם במעי תמימה אפילו בר פרא

נמי מודי דקדיש לא נחלקו אלא בתם במעי

בעלת מום בר פדא סבר כיון דאימיה לא

[ה] מקרישין קרושת הגוף הוא נמי לא קריש

ורבי יוחנן סבר הני כב' בהמות נינהו אימיה

היא דלא מיקדשא האבל הוא קדוש נין לישנא

אחרינא יו ייו אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינום

אי אתה מוצא אלא בולדי קדשים יוכרבי

יהודה שהיה אומר הולד עושה תמורה הלין

הוא דלא קדשי גופייהו אבל עוברין אחרים

קדושין אמר אביי תם במעי תמימה דברי

הכל קריש גופיה אלא כי פליגי יש במעי בעלת

מום ס דבר פרא סבר כיון דאימיה ישנמי לא

קריש גופה איהו נמי לא קריש אלא לדמי רבי

יוחנן סבר סעובר לאו ירך אמו הוא ואע"ג דאימיה

לא קדשה לגופה ולד מיהא קדיש לגופיה: א"ר

יוםי והלא במוקדשין האומר רגלה של זו כו':

אחד וממירין אחרי כן באותה בהמה ואשמעינן האי וממירין בהן דהאי דקאמר מקדישין אברין לאו למקדיש אבר לחודיה אלא למיפשט

לא קדושין בחמורה. שאם הן חולין והמירן בבהמת קדשים אינם נתפסין ואפילו תמורה שחלה על בעלי מומין קבועין אינה חלה עליהן

וכל שכן אם הקדישם ממש אינן קדושין: לפן ואין מקדישין. אחר לעשותו תמורה אם הן קדושין והמיר בהמת חולין בהן. ורבי עם מאיר מפרש היכי משכחת לה דליהוי לה קדושין מאחר שהן אינן קדושין בשום קדושת הגוף מהיכן יהו הן מקדישין ועושין תמורה והא עץ בעלמא נינהו: אי אסה מוצא. שיהו הן קדושים להדלאיצטריך למיתני לא מקדישין אלא במקדיש בהמה ואח״כ נטרפה זו והאי קדושה היא דקדם הקדשה את מומה: במקדיש ולד. במעי אמו דחיילה עליה קדושה מיד והדר ילא דרך דופן: לחוז הני אילטריך למימר דאין מקדישין. וסיפא דמילתא מפרש בפרק יש בקרבנות (לקמן דף m): מוכלאים וטומטום ואנדרוגינום אי אסה מולא אלא בולדי קדשים. שנחעברה לישמהן בהמת קדשים לאחר הקדשה אלמא

> לה אפי׳ היוצר זופן ביית מוקשה! לה אפי׳ בחולין כדאמרן אבל כלאים וטומטום ואנדרוגינוס אי אתה מוצא בקדשים דקדישי אלא בוולדי קדשים בעוברי קדשים דהני לא הוו להו שעת הכושר מעולם רמשעת יצירת נפסלו נעשו כלאים וטומטום ואנדרוגינוס (אלא) לא קדשו אלא אגב אימיהו להכי קאמר אי אתה מוצא אלא בוולדות קדשים וכר׳ יהודה דאמר הולד עושה תמורה: הלין הוא דלא קדשין גופיהו. אלא אגב אימיהו דלא קדישי אלא לדמים משום דבעלי מומין נינהו אבל עוברין אחריני דלאו עוברין אחרינין נינהו קדשי גופייהו אפי׳ במעי אימן חולין וקשיא לבר פדא אמר אביי בתם במעי תמימין כו' כדלעיל:

> > מ) נראה דל"ל ובתראה דהקדישה ולבסוף נתעברה וכו".

הכי קאמר מקדישין איברין וממירין בהן ים כו'. כלומר מקדישין אבר מהא מני ר' יהודה היא. יש ספרים גרסינן אי ר' יהודה רשא היכי מתוקמא דקתני ולא אברין דחולין בשלמים דקדש דמשמע תמורה הוא דלא עבדי אברין לבהמה דליחול קדושת תמורה קדושה בכולה בהמה דאי אאבר לחודיה לא מני למימר וממירין בהן על כל גוף הבהמה משום אבר דידיה שהמירו בשלימים הא מיקדש

צו ג ד מיי פ"א שם הלכה י"ו: צח ה מיי שם פ"ד הלכה ט ופט"ו מהלכות מעשה קדישי אברים בתחילת הקדש אם הקדים אבר אחד פשטה קדושה בכולה דהא תנא דמתני׳ האי סברא אית ליה מאז מדקמהדר ליה והלא במוקדשין מתקדבות (ובחים קיד) כשמלדים הן קדושים ולא במעי אמן (מנחות פג. מבח"י) ולהכי נקט לשון בהויימן, משום דהא דוולדות קדשים קדושים נפקא לן בפ"ץ קדשים קדושים נפקא לן בפ"ץ האומר רגלה של זו עולה כולה עולה מכלל דמודה תנא קמא בתחילת הקדש דפשטה בכולה ור׳ שמעון הוא קדשים קדשים נפקח כן כפיק דבכורות מיהיו לן, דכתיב כק קדשיך, אלו המתורות, אשר יהיו שם). כלאים. פסול להקרבה דכתיב (ויקרא כב) שור או כשב, פכט לכלאים, כי יולד פרט ליולא פכט לכלאים, כי יולד פרט ליולא דהוי בר זוגיה דרבי יוסי לקמן בברייתא ואמר בתחילת הקדש כולה עולה ואשמועינן בתמורה דלא אי משום דדריש בהמה בבהמה אי משום פוט נכנונים, כי יותי פוס פיתה דופן, והגך חמשה יליף ר' אליעור מקראי בכ' יש בקרבנות (דקפון יו.) דלא חייל קדושה עליהן, ואע"ג דשאר פסולי הקרבה כגון רובע דמקיש תמורה למעשר בסיפא דפירקין מה מעשר קרבן יחיד כו' ומההיא היקשה גופה יליף מה מעשר חינו נוהג באברים אף תמורה אינה נוהגת תיכע מוקלה ונעבד וחמק וחמיד חיילא עלייהו קדושה הגוף ולדיכין מנס קפוע ליפדות עליו ולאחר פדיון אסורין בגיזה וענודה, הני לא חיילי עלייהו אלא קדושת דמים בדיקלא בעלמא ונפדין בלא מום בדיקלא בעלמא ועצודה לאחר באיברים והכי אמרינן בפרק בהמה המקשה (חולין דף סט:) דחי רבי יהודה האמר לקמן בברייתא דלא פשטה קדושה בכולה הכא במאי עסקינן פדיונן (יבמות פד.). לא קדושין בתמורה. לא מינעיא מחלת דדייקינן הא שלא ע"י תמורה קדשה כל הבהמה ע"י אבר אחד כגון שהקדיש אבר שהנשמה תלויה בו קדושת הגוף כדאמר בבכורות בפ"ב (יד.) אלא אפילו אם המיר דאמרי׳ לקמן מודה ר׳ יהודה בדבר בפ"ב (יד.) אלא אפיני אם המיד קודש בהן המי לא מקדשי, דאינו קודש בהן המי לא מקדשי, דאינו בעל מום מיילא עליה קדשת הגוף מעובדה אף משיפדה, דכמיב (יויקרא כו) טוב בדע אם המר ימידנו, אפילו הכי אהני לא מיילא (יבמות שש) אע"פ מיילא (יבמות שש) אע"פ שיעשה אותה טרפה כגון אם הקדיש אחת מרגליה מן הארכובה ולמעלה הרי כולה עולה ובתמורה מכן מגולא דדרשי בהמה בבהמה ע"כ לשון שהתמורה חלה קדושת הגוף על בעל מום קבוע, אינה חלה על אלו, וכל שכן שאין קדושת הגוף חלה עליהן בהקדש הפה אלא קדושת עליהן בהקדש הפה אלא קדושת רש"י ונראה דאין לריך לגרום כל זה דמשמע דפריך מטעם דמהדר ליה ר׳ יוסי והלא במוקדשין כולה עליהן בהקדש הפה עמני ק... דמים כעלים ואבנים ואינן לריכין ירשתו יו... ולא מכלל דמודה ח"ק בה ובפ' בחמה המקשה (גו"ש) יש לשון אחר דרבי יוסי אדנפשיה קמהדר אבל תנא קמא פליג עליה אפילו בתחילת הקדש ואם כן איכא למימר דרבי יהודה סיא: הֹבי קאמר מקדישין איברין (בבודות חב.), אי אתה מוצא אלא במקדיש כוי. אצל כלאים וטומטוס ואנדרוגינוס שנפסלו משעת ילירתס אי אתה מולא וממירין. כך גירסת רש"י ור"ל אם פשטה קדושה בכל הבהמה ע"י מיקדים אלא בולדות קדשים, שהיתה אמן קדושה, ומה תקנתם ירעו ויסתאבו ויפדם ויאכלם קדושת מיזהבהמה ממירין בכל הבהמה אבל אמר אבר זה של חולין תהא תמורה לא אמר כלום ונראה דמשום הכי דחיק רש"י לגרום וממירין משום דפריך עלה בסמוך אברים מי קדישי דאי לא גרס וממירין היכא

אשכחנא דאמר אברין קדשי אלא

מדקאמר אברין ממירין ועל כרחין

היינו כשהקדיש האבר ופשטה קדושה

בכל הבהמה ולא נהירא לגרום

וממירין חדא דאינו ברוב הספרים

ועוד דבמתניתין גבי חמור בחחילת

הקדש מבתמורה תני דאי גרס

וממירין אין זה חומר בתחילת הקדש

מבתמורה ולכך נראה דלא גרס ליה

והא דפריך עלה בסמוך אברים מי

קדשי משום דקתני מקדישין עוברין ואברים ובודאי אבר לחודיה לא

הקדישו אי לא דפשטה קדושה בכל הבהמה: השוחש את החשאת.

כגון שעירה דאילו כשבה אי אפשר לילד תוך שנתה כדאיתא בבכורות

(דף יט:): ומצא בה בן ארבע חי. דאילו בן ה' בנהמה דקה אינה

ניתרת מהולרבנן בשחיטת אמו פרק בהמה המקשה (חולין דף עד.):

שינויי נוסחאות

והטרפה מקבר (יבמות פד.).

א] אבל לא ממירין בהן נמחק (ש"מ) בן בהן אי ח) חלכל לח מתורקין כהן מהק מתורקין בהן מהק מתורקין בהן איים בללדי המורה הל משים» ג'ן כהן איים הללד עושה הל מתורה לא מתורה בל החלבות הלא מתורה בל החלבות הלא מתורה בל הלא מתורה בללדה בללדה בל הלא מתורה בללדה בלל מיצות במא עסקינן העושה אותה מיצות במא עסקינן העושה אותה טריפה גדשם על כל מיצה קו מלמעלה כי לפ"ד ראוי גי' אחרת למחקו (ש"מ) ועי' גי' אחרת בהשמטות שיטה צסוף המסכת. ו] תני חדא אינו (ש"ח) ו] ליום ולילה אחד (ש"ח) ק] אדם ולילה בכל מקום בעזרה ונאכלת בכל מקום בעזרה ע] תיבות ולדי קדשים נמחק (ש"מ) י] ועי׳ גי׳ אחרת בהשמטות שיטה ין ועי׳ גי׳ אחרת בהשמטות שיטה שנסוף המסכת. יא] נס"ח: נתעברה יבן ת"ש ר' אלעזר נתעברה יכן ת"ש לי אלעו לומר (ש"מ) יגן ל"ל תנן ידן (צ"ו עון ומניל אמר רבי ומ טו] ומניל אמר רבי וכי מלחר (ש"מ) טו] וילל דרך דופן (ש"מ) יו ליטנא אחרינא אי אתה מוצא כו'. מ"ש" יקן ל"ל וכו' עד ולד מיהה קדים לגופה, ס"א אינו וכן נראה מרש"יו"ל אבל הרגמ"ה גרים לה (ש"וו) יש] פליגי בתם במעי (ש"מ) כן נ"ל דבר פדא סבר מיקדשא. (יעב־ץ) לא] דאימיהלא קדוש גופה אלא לדמי איהו נמי (ש־ח) לכ] בהן כלותר מקדישין לאו אעוברין קאי

קמייתא קדושת הגוף ועביד תמורה וליכא למרוצי קדושת דמים דאי קדושת דמים לא הוה עביד תמורה אפילו יצא דרך רחם: וחסורי מחסרי והכי מתרצא מקדישין איברים וממירין בהן כו' (ש־ח) כגן סיפל דהך מתניתין בפ' (ש־ח) כגן ממירין איברין בטלמיס (ש־ח) כהן תחת שלימה זו מקריטיף איברים ותמויקן כהן כרי (ש"ם). צגן סיפה דהן מתניתין בפ' (ש"ם) כדן מתייקן איברין במכתי (ש"ם) כהן תחת שלימה זו לל (ש"ה) לכר תוצ בעוברין מלו כר להדה דו לל (ש"ם) לל (ש"ם) לכר תוצ בעוברין מלו כר להדה לל (ש"ם) לל (ש"ם) לל (ש"ם) לל (ש"ם) לל לל (מד ללו סל לל יוברי (ש"ם) לכו קלו סל לל יוברי ש"ם לל לל (מד ללו סל לל יוברי ש"ם) לכן קרושין המיד לל מקדישין לעשות בהמה אחרת ממורה אם (ש"ם) לן הדיא נפרש (ש"ם) לן לל היוא מקדישין מאחר (ש"ם) לכן קרושין המיד (צ"ק) לון מני הד"א (צ"ק) לון דכי מפרש (ש"ם) לל לל להדי לנמד למברי למעבד (ש"ם) לכן ורבי מפרש (ש"ם) לל לל הדי למברי למעבד (ש"ם) לכן ורבי מפרש (ש"ם) לל מדיש ללמל. (צ"ק) לכן קדיש למברי למעבד (ש"ם) לכן לאחר שקדשה ללמל. (צ"ק) לכן קדיש למברי למעבד (ש"ם) לכן לחוף לאחר שקדשה ללמל. (צ"ק) לכן קדיש למברי למעבד (ש"ם) לכן להו לבי רש"ש) מכן לא דרשינן (ש"מ) מגן נ"א לא דרשינן וכ"א כרש"י דף י ע"ב, מדן ל"ל האבר (צ"ק) מהן ל"ל לר' מאיר.

. דהא אפילו רבי יוסי דאמר [י.] ממירין וא] הכי קאמר מקדישין איברין וממירין בהן אברין בשלימים מודה דאין ממירין אבל לא ממירין [אברים] בהן ועוברים

ודקתני סיפא דהך יגו ברייתא בפ׳ ב׳ הבל לה ממירין השמעינן דהין ממירין ידו בשלימים דאם אמר אבר בהמה זו תמורה יש לא אקדשיה והיינו חומר בתחילת הקדש מבתמורה דתחילת הקדש כי אקדיש חד אבר פשט בכולה ובתמורה כי אמר אבר זה תמורה תחת שלימה זו לא קדשה: ועוברין שקדשו במעי חמן. כגון ולד קדשים אע"פ שהן קדושין אין ממירין בהמה בהן כל זמן שהן במעי אמן והא לאו משום חומר בקדשים מבתמורה קתני אלא משום דתנא וממירין בהן בבהמה שקדשה ע"י אבר כין תני בעוברין אין ממירין בהן ור' יהודה היא [דאמר] [י:] ולד עושה תמורה דאי רבנן אבראי נמי לא עביד תמורה: אלא לוכרי כהונה. כדין חטאת. קא סלקא דעתך דבמפריש בהמה מעוברת עסקינן דחי במפריש ריקנית ונתעברה דכולי עלמא יוו הואיל ומכח אימיה הוא דקדיש חולין הוא דוולדי קדשים בהווייתן הן קדושים כשהן נולדין ולא במעי אמן: מחי לחו סנחי היה. דלתנה קמה קדושה חלה על יח האברין מכח עלמן כשהיא מעוברת בשעת הקדש קדים לאלתר דלא כוולדי קדשים הוא ולתנא בתרא אין קדושה חלה עליו אלא מכח אמו וכשאר ולדי קדשים הוא דבהווייתן הוא דקדישי. ולהכי נקט חי רבותה קה משמע לן דלה אמרי׳ הואיל וחי הוא הווייתו חשיב ליה ואפילו לתנא בתרא ליקדש מכח אמו כשאר ולדי קדשים קא משמע לן דהואיל ולא כלו חדשיו לאו הווייתו הוא: לא. במפריש בהמה מעוברת לא איירי הכא כלל אלא בבהמת קדשים שנתעברה ובהא פליגי תנא קמא לשו סבר ולדות הדשים בהוייתן הן קדושין כשהן נולדין הן קדושין ולא במעי אמן ⁰: בהווייםן. לישנא דקרא נקט דאיתרבו ולדות מיניה דכתיב (דברים יב) רק קדשיך אשר יהיו לך וגו׳ ואמר מר אשר יהיו לך אלו הוולדות בפרק שני דבכורות (דף יד:): וחיבעים חימה חד סנה הוח. הנך תרתי מתנייתא ודכולי עלמא קדושה חלה על העוברין לאלתר כר׳ יוחנן והך דקתני דלה קדיש עובר במקדיש בהמה והח"כ נתעברה דוולדות קדשים בהווייתן הן קדושין והאי דקתני דקדיש ולד לאלתר ולא

הוי כשאר ולדי קדשים דעובר לאו ירך אמו מו כשהקדישה מעוברת:

(A) גמ' אין ממירין נהן ואי נולדי: שלימין בהן וכל שכן אברין באברין הגהות הגר"א [א] גם' ה"ק מקדישין. הולרך להוסיף וממירין בהם משום סיפא ינה שלף התחיק פים משום טיפו ועוברין שקדשן כי כמיש רשיי (דלא לסוס? דייה הייק, וכראה דמש"ה כר): [ב] שם ואהלין. צ"ל ומאכלת: [ב] ואיבן מאלין בעזרה ל"ג וכלייל ומאללת לעולם בעזרה ל"ג וכלייל ומאללת לעולם

רבינו גרשום

לנופים ליה נפונטיי ומגונטון כצ"ל ל"א מנן ר"א עד ווולא דופן אבל כלאים כוי: [1] רש"י ד"ה במקדיש וד"ה הני וד"ה כלאים הד"א:

זני הכי מקדישין אברין וממי בהן: ועוברין שקדשו בבמן אמן. כגון שהקדישן ואח"כ נתעברו לגון ממירין בהן ולעולם הא נמי בוולדי קדשים מיירי אבל בעוברין דעלמא ליכא למשמע מיניה אכתי דקדישי: אי ר' יהודה. מיניה אכוני דקר שיי אדר יחודה. אימא רישא מקדישין אברין וממירין בהן (והיכי) והיינו ממירין בהן והא לית ליה לר׳ יהודה האומר רגלה של זו עולה כולה עולה והכי נמי לענין תמורה: א"ל ר" זורא הא מודי ר" יהודה דאי הקדיש אבר שהנשמה תלויה בא הקריש אבר שהנשמה תלויה בו דקרשה כולה. ובההוא אבר קאמר מקוישין איברין וממירין בהן ולעולם בוולדי קרשים קא מיירי: ל"א אבל לא פסירין קתני מיהת מקרישין עובריי, א"ל כגון דאקרשינהו לדמיהו דכותה גבי אברים ראקדיש איברים לדמיהו וטעמא . דאקדיש איברים לדמיהו וטעמא משו' דאקדשינהו לדמיהו אין ממירין הא אקדשינהו לגופיהן קדשי למעבד תמורות הא אמר קישי למפבר והחודות הא אמו ר' יהודה אברים לא קדשי למיהוי כולה תמורה וליכא לאוקומה כר' יהודה א"ל כי תגן מקדישין עוברין בוולדי קדשים קתני אי בוולדי קדשים כו׳ כדתרצינן לעיל בוורדי קישים כר בדתרצינן לעיל
ארבעה הי. בכדמה דקה מיירי
ארבעה הי. בבדמה דקה מיירי
דמיעברה לה' חדשים: בחווייתן
הן קדושים. בשעה שיצאו לאוירי
העולם ובתראה ל) דנתעברה
ובסוף הקרישה דלא קדיש וולד
דלא אקדיש אלא אם לחודה: ארץ קרשין, להיות תמורת קדשים: קרשין, להיות תמורת מקרישין, לעשות תמורה שאם הקדשים הן כלאים וטרפה לא אלימי דלא קדישי למיתפס בהמת חולין בתמורתן: תניא. אמר ר' קאי אדר' אלעזר: אלא אמר די קאי אדר אלפוד: אלא אי אתה מוצא. דאיצטריך למימר דלא מקדישין אלא במקדיש בהמה ואח״כ נטרפה דמעיקרא . קדשה כי הויא שלימה והשתא כי קדשה כי הריא שלימה והשתא כי נטרפה לא מקדשה לעשות תמורה: וכן במקדיש וולד במעי אמו ואח"כ יצא דרך דופן. [דמעיקרא קדיש והשתא כי יצא דרך דופן לא מקדיש לאיתפוסי תמורה] אבל טרפה [כי] מעקרו קודם הקדש ויוצא דופן (לאחר) קודם הקדש ויוצא דופן (לאחר) [מאחר] שנולד לא קדשי גבי קדשים. והאי לאחר שהקדיש יצא דרך דופן והאי ואח"כ יצא דרך דופן כגון שנגממו או שנעקרו יותן כגון שנגממו או שנפקוד כותלי בית הרחם אלמא קדיש וולד במעי אמו ותיובתא לבר פדא: אמרי בעובר תם במעי תמימה אפי' בר פדא מודי לדי' יוחנן דקדיש. דומיא דהאי מקדיש וולד ואח"כ יצא דרד דופז דהיינו תר המעי תמימה כל זמן שהוא במעיה לא נחלקו כר': ל"א אבל מוממום וכלאים ואנדרוגינום אי אתה מוצא כר'. כלומר הני תרי קדיש עובר מדקתני במקדיש עובר ויולא דרך דופן דהאי הוא דלא קדיש לעו לגופיה למעבד תמורה הא לא ילא דרך דופן קדיש בקדושה טרפה ויוצא דופן מצית מוקמת